

Kahdeksastoista sunnuntai helluntaista

Uskon uusi vapaus

Helluntain jälkeinen kausi aina kirkkovuoden loppuun asti on uskossa kasvamisen aikaa. Sitä ilmentää myös kuvakehyksen vihreä liturginen väri. Uskossa kasvaminen on pääsemistä osalliseksi Hengen hedelmistä. Niitä ovat rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, lempeys ja itsehillintä (vrt. Gal. 5:22). Hengen hedelmä on myös vapaus. Apostoli Paavali sanoo: ”Herra (Kristus) on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus” (2. Kor. 3:17). Hänessä tulemme siitä osallisiksi. Hän asettaa Vanhan liiton lain omaan, alkuperäiseen tehtävänsä. Se on tämän pyhän aihe.

Jumala asetti sapatin lepöpäiväksi, jolloin kaikkien, orjien, härkien, aasien ja myös muiden juhtien on lakattava tekemästä työtä ja vietettävä Herran sapatia. Sen tarkoitus on tarjota tilaisuus lepoon, virkistykseen ja voimien uudistumiseen. Kaikkien luotujen tulee voida irtaantua työn rasituksesta. Silloin ne kykenevät kiittämään Jumalaa, Luojaansa, Hänen hyvydestään. Siksi orjakin riisuu juhtansa ja siirtyy illan viileydessä isäntänsä vierelle (5. Moos. 5:12-15).

Vuosisatojen kuluessa hurskas arkuus ja yliviritetty omantunnon tarkkuus kasasi sapatin ympärille suuren joukon tarkentavia määräyksiä. Näin siitä tuli pikemminkin kuorma kuin virkistävä kutsu ylistää Jumalan hyvyttä. Juuri tässä asiassa Daavidin Poika, Herra Jeesus, törmäsi yhteen fariseusten ja kirjanoppineiden kanssa. Hän viittaa sukunsa kantaisän omaan esimerkkiin. Daavid tulee Noobiin pappi Ahimelekin luokse ja pyytää häneltä miehilleen ruokaa. Ahimelekillä ei ole kuitenkaan muuta syötävää kuin uhrileipiä, jotka on otettu pois Herran edestä telttamajasta. Nämä leivät, joita lain mukaan ainoastaan papit saivat syödä pyhäkössä (vrt. 3. Moos. 24:9), Ahimelek antaa Daavidille (1. Sam. 21:1-7).

Herra Jeesus kulkee opetuslapsineen sapatina viljavainion laitaa. Opetuslapset alkavat katkoa tähkäpäitä ja syödä niitä. Tähkäpäiden katkominen käsin oli lain mukaan sinänsä luvallista (vrt. 5. Moos. 23:26), mutta sapatina niiden hiertäminen käsissä jyvien irrottamiseksi oli fariseusten mielestä puimista ja siten sapatin rikkomista (vrt. 5. Moos. 5:14).

Vapahtaja tekee fariseuksille vastakysymyksen: ”Ettekö ole koskaan lukeneet, mitä Daavid teki, kun hänen ja hänen miestensä tuli nälkä eikä heillä ollut ruokaa? Hän meni, Abjatarin ollessa ylipappina, Jumalan huoneeseen ja otti uhrileivät, söi ja antoi miehilleenkin, vaikka niiden syöminen on sallittua ainoastaan papeille.” Jeesus päättää puheensa johtopäätökseen: ”Sapatti on ihmistä varten eikä ihminen sapatia varten. Niinpä Ihmisen

Poika on myös sapatin herra.” Herra Kristus vapauttaa sapatikäskyn siihen tehtävään, jonka Jumala itse sille alkuaan antoi. Toisaalta Hän ilmoittaa Ihmisen Poikana olevansa sapatin Herra. Näin Hän itse on se Vapaus, josta myös meidän uusi vapautemme kasvaa.

Päivittäinen raamatunluku:

Ps. 119:97-104

Su: Jes. 44:21-23, Gal. 5:1-6, Luuk. 14:1-6

Ma: Kol. 2:16-23

Ti: Mark. 2:18-22

Ke: Aam. 5:21-24 / Ef. 4:1-6

To: Mark. 7:5-13

Pe: Gal. 5:22-26 / Hes. 33:10-20

La: Jes. 51:7-8

Virsirukous:

Jeesus armon soi, voiton meille toi, hän on valkeus, tie, totuus, elämä. Hän, vanhurskaus, armo, laupeus, meille nyt on ilmestynyt ylhäältä. Hän koitto on, hän valaisee ja kuolon kahleet katkaisee, poistaa orjuuden, kuorman syntien. Nyt jo aavistaa me saamme autuuden.

265: 1